

บทที่ 3

การต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชน

แนวความคิดของนักคิดและนักปราชญ์ต่าง ๆ ได้มีการเผยแพร่และพัฒนาต่อมาอย่างต่อเนื่อง ประชาชนได้เรียนรู้และตื่นตัวต่อการเปลี่ยนแปลงแนวความคิดของตนจากยุคหนึ่งสู่อีกยุคหนึ่งอย่างรวดเร็ว จอห์น ล็อก เห็นว่าถ้าผู้ปกครองประเทศชาติไม่รักษาคำมั่นสัญญาและใช้อำนาจไปในทางทำลายล้างสิทธิตามธรรมชาติของประชาชนแล้ว ประชาชนย่อมมีสิทธิที่จะเปลี่ยนแปลงและเพิกถอนอำนาจของผู้ปกครองนั้นได้ แนวความคิดนี้เป็นทฤษฎีว่าด้วยสิทธิตามธรรมชาติของปัจเจกชน ซึ่งตรงข้ามกับทฤษฎีว่าด้วยอำนาจเด็ดขาดของรัฐาธิปไตยของ โทมัส ฮอบส์ ต่อมาแนวความคิดของ จัง จากส์ รูสโซ ได้ช่วยเสริมต่อแนวความคิดของจอห์น ล็อก จนมีอิทธิพลต่อการเรียกร้องต่อสู้ของชาวอเมริกันและชาวฝรั่งเศสในเวลาต่อมา แนวความคิดนี้ได้แพร่หลายไปในบรรดานักคิด นักการเมือง และประชาชน จนเกิดการต่อต้านและต่อสู้ในการใช้อำนาจปกครองเกินขอบเขต ในที่สุดก็เกิดเหตุการณ์สำคัญที่กล่าวได้ว่าเป็นการต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนในเวลาต่อมา เหตุการณ์สำคัญดังกล่าวคือ

3.1 มหากฎบัตรแมกนาคาร์ตา

ในต้นคริสต์ศตวรรษที่ 13 ณ ประเทศอังกฤษ พระเจ้าจอห์น (John) กษัตริย์แห่งอังกฤษใช้อำนาจในการปกครองอย่างไม่เป็นธรรม ประชาชนได้รับความเดือดร้อนไปทั่ว ในที่สุดพวกขุนนางและนักบวชได้ลุกขึ้นต่อต้านและบังคับให้พระเจ้าจอห์นลงพระนามประกาศใช้กฎหมายฉบับหนึ่งคือ “The Great Charter” หรือ “มหากฎบัตรแมกนาคาร์ตา” (Magna Carta) เมื่อวันที่ 21 มิถุนายน ค.ศ. 1215 ซึ่งนับว่าเป็นเอกสารชิ้นแรกทางประวัติศาสตร์ในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน โดยมีบทบัญญัติรวมทั้งสิ้น 63 ข้อ (กุลพล พลวัน 2538: 30) มีสาระสำคัญคือ

- พระมหากษัตริย์จะเก็บภาษีโดยไม่ได้ความยินยอมจากที่ประชุมของพวกนักบวชและพวกขุนนางไม่ได้
- การคว่ำโทษหรือไม่ใช้กฎหมายบังคับแก่บุคคลหนึ่งบุคคลใด จะกระทำไม่ได้
- ได้บัญญัติรับรองสิทธิของประชาชนในการเคลื่อนย้ายภายในประเทศ และการเดินทางออกนอกประเทศโดยเสรีด้วย

นอกจากนี้ยังมีกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนอีก คือ “The Act of Habeas Corpus” ซึ่งบัญญัติขึ้นในปี ค.ศ. 1679 (วิระ โลจายะ 2532: 31) ซึ่งมีสาระสำคัญพอสรุปได้คือ

- ถ้าบุคคลใดถูกจับกุมโดยเห็นว่าเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมายผู้ถูกจับกุมหรือผู้มีส่วนได้เสียสามารถยื่นคำร้องขอโดยแสดงหลักฐานต่อศาลให้ทำการไต่สวนพิจารณาว่าการคุมขังดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ก็ได้
- เมื่อศาลได้รับคำร้อง จะออกหมายเรียกที่มีชื่อว่า “Habeas Corpus ad Subjicidum” เพื่อเรียกผู้ที่จับกุมกักขังและผู้ที่ถูกจับกุมมาศาลเพื่อชี้แจงแสดงเหตุผลว่าการจับกุมนั้นชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ต่อมาได้มีการประกาศใช้กฎหมาย “The English Bill of Rights” เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1689 โดยได้กำหนดถึงความเป็นอิสระในการพิจารณาพิพากษาคดีที่จะดำเนินคดีโดยไม่ชักช้า ห้ามเรียกหลักประกันในการประกันตัวมากเกินไป ห้ามลงโทษด้วยวิธีการอันโหดร้ายทารุณ นอกจากนี้ยังได้รับรองถึงสิทธิของประชาชนที่จะได้รับการพิจารณาคดีโดยลูกขุนด้วย

3.2 การประกาศอิสรภาพของอเมริกา

มูลเหตุของการประกาศอิสรภาพของอเมริกาสืบเนื่องมาจากการปกครองประเทศอาณานิคม คือประเทศอังกฤษกับดินแดนอาณานิคมของอังกฤษในทวีปอเมริกา แต่เดิมคนอังกฤษกับคนฝรั่งเศสเกิดขัดแย้งกันในการทำการค้าขนสัตว์ จนเกิดเป็นสงครามเรียกว่า “French and Indian War” ในระหว่าง ค.ศ. 1755 ถึง 1759 และลงนามในสัญญาสงบศึกที่กรุงปารีส เมื่อ ค.ศ. 1763 สงครามดังกล่าวทำให้รัฐบาลอังกฤษต้องเสียค่าใช้จ่ายในการทำสงครามเป็นจำนวนมาก อีกทั้งต้องมีค่าใช้จ่ายในการรักษาความสงบต่อไปอีก รัฐบาลอังกฤษต้องการให้ชาวอาณานิคมเป็นผู้ร่วมออกค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เป็นส่วนใหญ่ โดยออกกฎหมายเก็บภาษี แต่ก็ถูกต่อต้านเรื่อยมา จนในที่สุดรัฐบาลอังกฤษได้ออกกฎหมายคือ “The Townsend Acts” ใน ค.ศ. 1767 เพื่อเก็บภาษีเกี่ยวกับเครื่องแก้ว กระดาษ ตะกั่วและใบชา และก็เกิดการต่อต้านอย่างรุนแรงที่เรียกว่า Boston Tea Party ขึ้น รัฐบาลอังกฤษได้ตอบโดยออกกฎหมายเพื่อลงโทษชาวอาณานิคม 4 ฉบับ ซึ่งชาวอาณานิคมเรียกกฎหมายเหล่านี้ว่า “The Intolerable Acts 1774” มีเนื้อหาที่ไม่เป็นธรรม เช่น ห้ามพลเมืองในรัฐแมสซาชูเซตส์ประชุมปรึกษาหารือในเรื่องการปกครองที่เดิมเรียกกันว่า Town Meeting และให้ปิดที่ทำการบอสตันไปจนกว่าจะชำระเงินค่าทดแทนตามราคาค่าเสียหายของใบชาในเหตุการณ์ Boston Tea Party จนครบถ้วน เป็นต้น

มลรัฐอาณานิคมต่าง ๆ ได้มีการเคลื่อนไหวและชุมนุมกันเรียกว่า First Continental Congress 1774 และมีความเห็นว่ากฎหมาย 13 ฉบับ ของอังกฤษที่ออกมานั้นละเมิดสิทธิของประชาชนชาวอาณานิคมซึ่งเป็นพลเมืองอังกฤษ เกิดความขัดแย้งจนในที่สุดรัฐบาลอังกฤษสั่งปิดเมืองท่าอาณานิคมทุกแห่ง การต่อสู้ขยายตัวรุนแรงมากขึ้นจนทั้ง 13 มลรัฐอาณานิคมตัดสินใจแยกตัวออกจากประเทศอังกฤษ โดยได้มอบให้ Thomas Jefferson ยกร่างคำประกาศอิสรภาพ และได้ประกาศ The Declaration of Independence ในวันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ.1776 ในคำประกาศอิสรภาพได้ยืนยันถึงสิทธิและเสรีภาพของมนุษย์ไว้อย่างชัดเจนคือ

“เราถือความจริงที่ได้ประจักษ์แก่ตัวของมันเองแล้วว่า มนุษย์เราเกิดมาอย่างเท่าเทียมกัน พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประทานสิทธิติดตัวมาอันไม่อาจพรากจากมนุษย์ได้ สิทธิเหล่านี้คือสิทธิในชีวิต สิทธิในเสรีภาพ และสิทธิในการแสวงหาความสุข และเพื่อที่จะป้องกันสิทธิดังกล่าวนี้ จึงได้จัดตั้งรัฐบาลที่ได้รับอำนาจอันชอบธรรมโดยความยินยอมของประชาชนผู้อยู่ใต้ปกครอง ดังนั้นเมื่อใดก็ตามที่รัฐบาลดำเนินการปกครองไปในทางที่ทำลายจุดมุ่งหมายดังกล่าวก็เป็นสิทธิของประชาชนที่จะเปลี่ยนหรือล้มเลิกรัฐบาลนั้นเสียได้ และก่อตั้งรัฐบาลขึ้นใหม่ให้ดำเนินการตามหลักการเช่นว่า และให้มีอำนาจที่จะบันดลความปลอดภัยและความผาสุกให้ได้มากที่สุด”

ภายหลังจากการประกาศอิสรภาพแล้ว มลรัฐต่าง ๆ ก็พากันประกาศใช้รัฐธรรมนูญของตน เช่น มลรัฐเวอร์จิเนีย ประกาศในปี ค.ศ.1776 มลรัฐแมสซาชูเซตส์ ประกาศในปี ค.ศ. 1780 เป็นต้น รัฐธรรมนูญเหล่านี้ต่างได้รับรองและคุ้มครองถึงสิทธิและเสรีภาพของประชาชนไว้ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐธรรมนูญของมลรัฐเวอร์จิเนียนั้นได้บัญญัติไว้ชัดเจนว่า “โดยธรรมชาติแล้วมนุษย์เป็นอิสระและไม่ได้อยู่ในบังคับบัญชาของผู้ใด” นอกจากนี้รัฐธรรมนูญบางฉบับยังได้กำหนดให้มีองค์กรเพื่อทำหน้าที่พิจารณากฎหมายหรือการปฏิบัติของฝ่ายบริหารว่าขัดกับสิทธิเสรีภาพของประชาชนตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญหรือไม่ด้วย

ต่อมาได้มีการจัดทำรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกาขึ้น และได้ประกาศใช้เมื่อวันที่ 17 กันยายน 1787 ในอารัมภบทของรัฐธรรมนูญได้รับรองหลักการใน The Declaration of Independence และแสดงวัตถุประสงค์ไว้ด้วยว่า “เราประชาชนแห่งสหรัฐเพื่อที่จะจัดตั้งสหภาพที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพื่อที่จะสถาปนาความยุติธรรม เพื่อที่จะประกันความสงบภายใน เพื่อที่

จะทำให้มั่นคงซึ่งเสรีภาพที่ได้รับมาแก้ตัวของเราเองและชนชั้นหลัง จึงได้บัญญัติและสถาปนารัฐธรรมนูญฉบับนี้ไว้สำหรับสหรัฐอเมริกา...” ส่วนในเรื่องเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพของประชาชนไม่ได้มีการบัญญัติไว้มากนัก นับตั้งแต่ประกาศใช้รัฐธรรมนูญในปี 1787 จนถึงปัจจุบันมีการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่สำเร็จอยู่ 26 หัวข้อ สำหรับการแก้ไขเพิ่มเติมที่เกี่ยวกับสิทธิของปัจเจกบุคคล มีการออกกฎหมายแก้ไขเพิ่มเติม 10 ฉบับแรก ซึ่งถือว่าเป็นคำประกาศว่าด้วยสิทธิของสหพันธรัฐอเมริกา (มนตรี รูปสุวรรณ 2538: 111) ซึ่งพอสรุปข้อความที่สำคัญได้คือ

1. การประกันเสรีภาพในด้านต่าง ๆ เช่น ศาสนา การพูด การพิมพ์ การโฆษณา การชุมนุมโดยสงบ และการยื่นเรื่องราวร้องทุกข์ต่อรัฐบาล
2. การอนุญาตให้ประชาชนมีและถืออาวุธได้
3. กองทหารจะเข้าไปอยู่อาศัยในเคหสถานบ้านเรือนของราษฎรโดยที่เจ้าของมิได้ยินยอมไม่ได้
4. การตรวจค้นบุคคล เคหสถาน ทรัพย์สิน หรือเอกสารจะต้องมีหมายค้น
5. การพิจารณาคดีอาญาที่มีโทษหนัก เช่น ประหารชีวิต จะต้องผ่านคณะลูกขุน ความผิดอันเดียวกันจะมีการพิจารณาพิพากษาซ้ำอีกไม่ได้ บุคคลจะถูกบังคับให้การปรักปรำตนเองไม่ได้ การลงโทษบุคคล การจำกัดสิทธิจะต้องกระทำโดยกระบวนการของกฎหมาย ทรัพย์สินส่วนตัวถ้าจะนำไปใช้เพื่อสาธารณประโยชน์จะต้องมีการตอบแทนด้วยความเป็นธรรม
6. การพิจารณาพิพากษาคดีอาญาจะต้องไม่ล่าช้า และต้องกระทำโดยเปิดเผย ณ ที่ที่ความผิดเกิดขึ้นโดยลูกขุนที่ไม่มีอคติ บุคคลจะต้องได้รับแจ้งให้ทราบถึงลักษณะและเหตุที่กล่าวหาและให้ประกัน จะต้องมีทนายแก้ต่าง การสืบพยานจะต้องทำต่อหน้าผู้ต้องหา
7. การกำหนดค่าปรับและการประกันตัวจะสูงเกินควรไม่ได้ และห้ามการลงโทษที่ทารุณโหดร้าย
8. จำกัดขอบเขตการใช้สิทธิมิให้ล่วงละเมิดต่อสิทธิของผู้อื่น
9. เลิกการมีทาสและการบังคับใช้โดยไม่สมัครใจ ยกเว้นเป็นการลงโทษตามกฎหมาย
10. ให้ความเสมอภาคของประชาชนอเมริกัน ซึ่งแตกต่างกันในเรื่องเชื้อชาติ ผิว (นพนธิ สุริยะ 2537: 44-45)

นอกจากนี้ยังมีฉบับที่ 13 (ค.ศ.1865) เกี่ยวกับการเลิกทาส ฉบับที่ 14 (ค.ศ.1868) เกี่ยวกับเงื่อนไขทางสิทธิของประชาชน และการขยายหลักประกันทางศาลภายใต้หลักที่ว่า “ทุกคนเท่าเทียมกันในการได้รับความคุ้มครองจากกฎหมาย” ส่วนการแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับสิทธิพลเมือง มีดังต่อไปนี้คือ ฉบับที่ 15 (ค.ศ.1870) เกี่ยวกับการห้ามปฏิเสธการใช้สิทธิเลือกตั้งเนื่องจากผิวหรือฐานะความเป็นทาสในอดีต ฉบับที่ 19 (ค.ศ.1920) เกี่ยวกับสิทธิเลือกตั้งของสตรีและฉบับที่สำคัญอีกฉบับหนึ่ง คือ ฉบับที่ 26 (ค.ศ.1971) เกี่ยวกับการลดอายุของผู้ใช้สิทธิเลือกตั้ง จาก 21 ปี เป็น 18 ปี (มนตรี รูปสุวรรณ 2538: 111)

3.3 การปฏิวัติใหญ่ฝรั่งเศส 1789

ฝรั่งเศสในศตวรรษที่ 18 พระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ได้ทรงทำพินัยกรรมยกราชบัลลังก์ให้แก่พระเจ้าหลุยส์ที่ 15 ซึ่งใน ค.ศ.1715 ทรงมีพระชนม์เพียง 5 พรรษา ในช่วงแรกจึงต้องแต่งตั้งผู้สำเร็จราชการในการบริหารประเทศแทนในตอนปลายสมัยของพระเจ้าหลุยส์ที่ 15 ระหว่าง ค.ศ.1743-1774 ระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์เสื่อมลงเรื่อย ๆ พระเจ้าหลุยส์ที่ 15 แม้ว่าจะทรงมีสติปัญญาเฉียบแหลมและรอบรู้ แต่ก็ไม่ทรงสนพระทัยที่จะบริหารราชการแผ่นดินขาดความเป็นผู้นำ ความขยันขันแข็งและความมั่นพระทัยในตัวพระองค์เอง นอกจากนี้ยังทรงใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยจนรัฐมีหนี้สินมากขึ้นเรื่อย ๆ เกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินรุนแรงขึ้นและก่อให้เกิดความอยุติธรรมในด้านการเก็บภาษี ขณะเดียวกันได้นำประเทศเข้าไปพัวพันในสงครามครั้งแล้วครั้งเล่า ทำให้เสียค่าใช้จ่ายเป็นอันมาก ในที่สุดพระองค์เสด็จสวรรคตใน ค.ศ.1774 โดยทิ้งหนี้สินจำนวนมหาศาลไว้ พร้อมกับท้องพระคลังที่ว่างเปล่าเท่านั้น (เอี่ยม ฉายางาม 2521: 98-107)

ต่อมาพระเจ้าหลุยส์ที่ 16 ทรงสนพระทัยแต่เรื่องการค้าสัตว์ และทรงปล่อยพระองค์ให้อยู่ภายใต้อิทธิพลของพระมเหสี คือพระนางมารี-องตัวแน็ต ซึ่งทรงเอาแต่พระทัยของพระองค์เอง ฝรั่งเศสต้องเผชิญกับปัญหาทางการคลังอีกเมื่อฝรั่งเศสได้เข้าไปพัวพันในสงครามการต่อสู้เพื่ออิสรภาพของอเมริกา นอกจากนี้ได้มีนักปรัชญาเผยแพร่แนวความคิดต่าง ๆ อันส่งผลให้ระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์เสื่อมถอยลงตามลำดับ (เอี่ยม ฉายางาม 2521: 116-118) คือ

- มองเตสกีเออ (Montesquieu) ได้เขียนหนังสือชื่อ “L’Esprit des Lois” ซึ่งพิมพ์ใน ค.ศ.1748 เขาเห็นว่าควรมีสถาบันอื่น ๆ มาจำกัดการใช้อำนาจของกษัตริย์ และการใช้เสรีภาพของประชาชนไม่ให้เกินขอบเขตอันควร ควรจะมีการแบ่งอำนาจออกเป็น 3 ฝ่าย คือ อำนาจอธิปไตย อำนาจบริหารและอำนาจตุลาการระบอบการปกครองที่ดีที่สุดนั้นคือ ระบอบที่มีสภามาควบคุมการใช้อำนาจของพระมหากษัตริย์ โดยให้ชนชั้นขุนนางและชนชั้นศาลเป็นผู้เลือกตั้งสมาชิกของสภา

- วอลแตร์ (Voltaire) เป็นนักปรัชญาที่ต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิ เสรีภาพ และความยุติธรรมแก่ประชาชน เช่น เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น เสรีภาพในการนับถือศาสนา เป็นต้น
- จัง จากส์ รูสโซ (Jean Jacques Rousseau) ได้เขียนหนังสือชื่อ “Emile” และ “Contrat Social” ซึ่งพิมพ์ใน ค.ศ.1762 รูสโซมีแนวความคิดว่า คนทุกคนมีความเสมอภาคกัน และต่างก็มีสิทธิเลือกผู้แทนราษฎรอย่างเท่าเทียมกัน

จะเห็นได้ว่า จากสภาพสังคม เศรษฐกิจ ที่ยุ่งยาก การเก็บภาษีที่ไม่เป็นธรรมกีด การเผยแพร่แนวความคิดของนักปราชญ์ต่าง ๆ กีด การปกครองในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ กีด ประกอบกับการประกาศอิสรภาพของอเมริกาก็ดี สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ประกอบกันทำให้ประชาชนชาวฝรั่งเศสลุกขึ้นก่อการปฏิวัติใหญ่ เมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม ค.ศ.1789 โดยเข้าทำลายคุก BASTILLE ซึ่งกักขังนักโทษการเมือง และได้มีการจับกุมกษัตริย์ ราชีนี ขุนนางมาประหารชีวิตเป็นจำนวนมาก ต่อมาเมื่อวันที่ 26 สิงหาคม ค.ศ.1789 สมัชชาแห่งชาติได้ประกาศใช้ “ปฏิญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและพลเมือง” (Declaration des Droits de l’Homme et du Citoyen) ซึ่งมีคำอารัมภบทว่า

“บรรดาผู้แทนของประชาชนชาวฝรั่งเศสซึ่งประกอบเป็นสมัชชาแห่งชาติได้พิจารณาเห็นว่า ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ความหลงลืม ความไม่นำพาต่อสิทธิของมนุษย์เป็นต้นเหตุนำมาซึ่งภัยพิบัติแก่ประชาชน และความเหลวไหลของรัฐบาล จึงพร้อมกันให้ประกาศเป็นปฏิญญาโดยชัดแจ้งแสดงถึงสิทธิตามธรรมชาติของมนุษย์อันศักดิ์สิทธิ์และไม่อาจโอนให้แกกันได้ เพื่อให้ปฏิญญาซึ่งปรากฏอยู่ต่อหน้าบรรดาสมาชิกของสังคมนั้น จักได้เตือนให้ทุกคนคำนึงถึงสิทธิและหน้าที่ของตนอยู่ทุกเมื่อ เพื่อให้การกระทำของอำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร อันเป็นไปตามความมุ่งหมายของการจัดการปกครองบ้านเมือง ซึ่งแต่เนิ่นไปจะมีมูลฐานอยู่บนหลักการธรรมดาและไม่อาจจะคัดค้านได้นั้น มุ่งไปในทางที่จะผดุงรักษาไว้ซึ่งรัฐธรรมนูญ และความเจริญสุขของประชาชน

ฉะนั้น สมัชชาแห่งชาติจึงรับรู้และขอประกาศสิทธิต่อไปนี้ของมนุษย์และพลเมืองต่อหน้าและภายใต้ความพิทักษ์ของพระเจ้า”

ปฏิญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและพลเมืองนี้ มีเนื้อหาอยู่ 17 ข้อ ในข้อที่ 1 ได้กล่าวว่า “มนุษย์ทั้งหลายเกิดมามีอิสระเสรีภาพและมีสิทธิเสมอเหมือนกัน” เป็นการเริ่มต้นกล่าวเน้นถึงเสรีภาพ และความเท่าเทียมกัน และในข้อที่ 2 ได้กล่าวต่อมาว่า “วัตถุประสงค์ของสังคมการเมืองทั้งปวงคือการธำรงรักษาไว้ซึ่งสิทธิของมนุษย์อันมีอยู่โดยธรรมชาติและที่ไม่อาจริดรอนได้” จะเห็นว่า เมื่อมนุษย์เกิดมาก็มีสังคมและภายใต้สังคมการเมือง สิทธิที่มีอยู่โดย

ธรรมชาติจะต้องไม่ถูกรีดรอน สิทธิดังกล่าวก็คือ สิทธิที่จะมีเสรีภาพ สิทธิในทรัพย์สิน สิทธิที่จะมีความปลอดภัย และสิทธิที่จะต่อต้านการกดขี่ ส่วนคำว่า “เสรีภาพ” ได้กล่าวไว้ในข้อที่ 4 ว่า “เสรีภาพประกอบด้วยอำนาจที่จะกระทำการสิ่งใดที่ไม่ก่อให้เกิดภัยอันตราย ความเดือดร้อนรำคาญต่อผู้อื่น” จากคำกล่าวนี้เห็นได้ว่า เสรีภาพ มีขอบเขตที่กว้างขวางมาก ครอบคลุมสิ่งที่ไม่เป็นการรบกวนสิทธิของผู้อื่นแล้วก็สามารถทำได้ นอกจากนี้ก็ยังมีกล่าวถึงเสรีภาพส่วนบุคคลเสรีภาพในการเชื่อถือศรัทธา และเสรีภาพในการแสดงออกซึ่งความคิดอีกด้วย

เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปแล้วว่า ปกติแล้วด้วยสิทธิมนุษยชนและพลเมืองเป็นเอกสารทางสิทธิมนุษยชนที่สำคัญ ที่มีการกล่าวอ้างถึง ทั้งในด้านการเผยแพร่การศึกษา และการกล่าวอ้างถึงเพื่อเป็นเหตุผลสนับสนุนในการต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชน